

POLICIA COMUNITÀRIA A L'ESTAT DE GUERRERO

"Qui no viu per servir no serveix per viure"

La memòria de prop de 10.000 combatents de la resistència morts i desapareguts al sud de Guerrero, un dels estats més pobres de Mèxic i bressol de la guerra de guerrilles mexicana de la dècada de 1960 liderada pels habitants i els sindicats agrícoles assetjats i criminalitzats per l'exèrcit mexicà, amb el suport de la CIA en el seu desig d'extingir al continent americà qualsevol moviment social batejat "comunista".

Ara s'han armat de bell nou, obligats a auto protegir-se davant els càrtels mexicans per l'absència i la manca de confiança en el govern central. Els habitants, la majoria dels quals són indígenes, s'han transformat en eficaços cossos policials organitzats en grups d'autodefensa per protegir els seus pobles dels narcotraficants. En definitiva han reprès les armes.

A la carretera que serpenteja des de les muntanyes de Guerrero, els núvols cotonosos s'esvaeixen, les coníferes donen pas als cafetals abans que apareguin els mangos. A l'entrada dels poblats constituïts per petites cases de maó, un cartell adverteix: "Aquest poble està gestionat per la Coordinació Regional d'Autoritats Comunitàries".

Al fons d'una vall, sis vilatans camuflats enmig de l'herba alta vigilen les muntanyes boscoses dels voltants. Verd fins on arriba la vista, de sobte el comandant Juancho mira pel visor del seu rifle semiautomàtic. A la llunyania, al turó, un pagès seguit pel seu fill i un ruc puja pel vessant. No passa res, falsa alarma i calma la resta del dia. La ronda de vigilants acaba al vespre, el petit contingent torna al poblat de

Totomixtlahuaca, habitat per la comunitat indígena Me'phaa.

El seu poble està construït al voltant de dos edificis principals, una església totalment blanca i un imponent edifici amb columnes gregues davant de la plaça central on es pot llegir: "Comandància de la policia comunitària: qui no viu per servir no serveix per viure".

EL PAPER DEL PP

Feijóo busca programa

Com a bon gallec, Feijóo hauria de trobar-se còmode dirigint el P.P. Ni pujo ni baixo és el lema del bon gallec i és la feina en la que està immers Feijóo, però sembla que no se'n surt.

A Feijóo li passa com als primers cristians, si diu el que pensa se'l foten els lleons, si es fa passar per romà de tota la vida l'ignoren. I el fotut és que no troba la dreuera.

El partit tampoc l'ajuda gaire. Masses ments preclares no se'n troba entre els populars. A ells els va més la gresca. Pensar i analitzar els agafa lluny. Per això Feijóo ha d'enfrontar-se amb una societat una mica farta d'insults i un partit d'ideologia tan àmplia que hi mal conviuen instints primitius com els de Vox

amb aprenents de dreta civilitzada. Difícil. Més o menys com dir que el tabac no és tan dolent com diu Vox ni tan reconfortant com asseguren els socialistes però callant-se el que ell pensa del tabac.

Fins ara Feijóo ha sortit del pas tirant d'insults però el diccionari de sinònims s'acaba i no troba la paraula definitiva perquè "zafio" no serveix i "zo penco" tampoc.

Aquests dubtes han fet envellir Feijóo, ha perdut reflexes i a cada resposta parlamentària la Cuca ha de mullar-li la cara per fer-lo reaccionar a temps.

Feijóo està tocat i el P.P. gairebé. El futur sembla de Vox. LLUFA pel futur